

בלחכמים הוא, דכיון דאינו נחנה ממנה ע"כ הא דעובר עליה אינו רק משום ולא מחשיב לה לעבירה, לכן להעיד שקר דחמירא מינה (וגם היא מצוה שכלית) אמרינן דמחשיב לה לעבירה ולא עבר עליה וכו' ע"ש. — והוא תמוה מאד, דאי לא מחשיב לה לעבירה ואומר מותר היא, איך מאי ל' ח' ע"כ? איכא בזה ואיך קרי ליה מומר לחכמים, דהא לחכמים פירושו שיודע ומודה באיסורו ועובר עליו כדי לחכמים יאת בוראו (וכן פירושוו כל המפרשים), אבל מי שנעשה לו האיסור לחיתור ואינו יודע שעובר על איסור, ואי אינו עובר עליו לחכמים אלא לפי שיטתו המשובשת דסובר שאינו עושה איסור כלל, וצ"ע.

דף ל"ד ע"א : ברש"י ד"ה רבי יהושע אומר וכו', קא סלקא דעתך דר"י לאו לאיפלוגי אתא אלא למילפא מקרא עכ"ל. לכאורה משמעות דברי רש"י אלה הוא, דק"ס ד' דר"י לאו לאיפלוגי אתא אמה דאמרה המשנה לעיל מינה, מובח מקדש את הראוי לו, וזה תיבתה, דהא אף במסקנא לא פליג ע"ז ורק אתא לפרושי מה דסתמה מתניתן ואמרה את הראוי לו, וכן פירש"י בנבחים פ"ג ע"ב ב"ה רבי יהושע אומר וכו', הגי' תנאי פליגי בפירושא דאת הראוי לו וכו'. — לכן נ"ל דכוונת רש"י במ"ש ק"ס ד' דר"י לאו לאיפלוגי אתא היא, דקס"ד דאינה פלוגתא בין ר"ג ובין ר"י לדינא, לדינא אין גפ"מ בין דעת שניהם וחלוק דעתם הוא רק מאיזה מסוק יש ללמוד האי דינא, דמר יליף ליה מהאי קרא ומר יליף מקרא אחר, אבל לפי המסקנא באמת הם חולקים אף לדינא וגפ"מ בין שני המקראות הדם והנסכים, כמו שאמרו שם בגמרא, אבל עוד ק"ל דהו"ל לרש"י ז"ל לפרש קס"ד דר"י ור"ג לאו לאיפלוגי אתי אלא למילפין מקראי ושוב לא הוי מקום לטעות בדבריו. לונדון

פנחס יעקב הכהן

ה ס ב ר ה .

בקול תורה חודש תשרי-חשון ש"ז כותב הרב הגאון רבי שלמה טנביצקי רב באר-שבע: תמיד הייתי מתפלל על דברי הרא"ש פר' כיסוי הדם, דלר"י חיה ועוף במקום אחד שחם חיה יכסנה ואח"כ ישחוט את העוף, שעל כיסוי אחר אין צריך לברך כיון דבשעת כיסוי הראשון דעתו לשחוט ולכסות, מברך על דעת שני הכיסויין, כדחניא בתוספתא עשרה בני אדם שעושין מצוה אחת, אחד מברך לכלם כש"כ יחיד העושה מצוה אחת שתי פעמים*) ומתפלל דלכאורה אין לזה שום דמיון כי התם מטעם שומע כעונה והרי זה כמברך ממש, וכבר הציע בפני כמה גדולים ולא מצא פירוש מספיק, וכתב לישיב עט"י ספר, ברכת אברהם ע"ש, ואף שדבריו הם המצאה חריפה אך סתמת דברי הרא"ש אינם הולמים לכוונה זו.

ולי נראה לפרש דברי הרא"ש שנמשכו לסתור מה שכתב מקודם שיש קצת לחלק מהא דמודה ר"י לענין ברכת השחיטה שאינו מברך על שחיטה השניה של העוף דדין הוא שהכיסוי לא יפסיק בין שתי השחיטות וכו' אבל הכיסוי כל אחד מהן מצוה בפני עצמה, וא"כ עיקר הסברה מה שיש לחלק הוא, מפני שהן מצוה בפני עצמה" אף

*) ולהלכה נוגע הדין כאשר שחם העוף הראשון לא ה"י בדעתו לשחוט עוד והביאו לפניו קודם הכיסוי עוד עוף שחורין הוא שצריך לכסות קודם והברכה פוסרת את הכיסוי השניה.